

ZONDAG 21

De heilige algemene Christelijke Kerk

Psalm 37:9 en 12
Lezen: Jesaja 60
Psalm 133:1, 2 en 3
Psalm 87:1 en 2
Psalm 23:3

Geliefden, aan de orde van behandeling is Zondag 21 van onze Heidelbergse Catechismus, de vragen 54, 55 en 56 met de daarbij behorende antwoorden.

Vraag 54: Wat gelooft gij van de "heilige algemene Christelijke Kerk"?
Antwoord: Dat de Zone Gods uit het ganse menselijk geslacht Zich een gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren, door Zijn Geest en Woord, in enigheid des waren geloofs, van den beginne der wereld tot aan het einde, vergadert, beschermt en onderhoudt; en dat ik daarvan een levend lidmaat ben, en eeuwig zal blijven.

Vraag 55: Wat verstaat gij door de gemeenschap der heiligen?
Antwoord: Eerstelijk, dat de gelovigen, allen en een iegelijk, als lidmaten aan den Heere Christus en al Zijn schatten en gaven gemeenschap hebben. Ten andere, dat elk zich moet schuldig weten, zijn gaven ten nutte en ter zaligheid der andere lidmaten gewilliglijk en met vreugde aan te wenden.

Vraag 56: Wat gelooft gij van de vergeving der zonden?
Antwoord: Dat God, om des genoegdoens van Christus wil, al mijn zonden, ook mijn zondigen aard, waarmede ik al mijn leven lang te strijden heb, nimmermeer wil gedenken, maar mij uit genade de gerechtigheid van Christus schenken, opdat ik nimmermeer in het gericht Gods kome.

Deze zondagsafdeling spreekt ons van de algemene Christelijke Kerk.

Wij letten daarbij op drie gedachten:

1. Als het lichaam van Christus
2. Als de gemeenschap der heiligen
3. Als delend in de vergeving der zonden

Ook deze 21e Zondag valt onder het opschrift: Van God den Heiligen Geest en onze heiligmaking. En al wordt hier van de kerk gesproken, dan is dat

zeker geen zijpad, want de Geest en de kerk zijn niet van elkaar te scheiden. Het is juist de Heilige Geest, Die de kerk vergadert. De Heilige Geest is de Werkmeester, Die uitgaat van God de Vader en van God de Zoon om de kerk, door de Vader aan de Zoon gegeven, te roepen, te beschermen, te bewaren, toe te brengen als een reine bruid tot haar Man Christus. Er staat dan ook, dat de Zoon Gods uit het ganse menselijke geslacht zich een gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren, vergadert door Zijn Geest en Woord. Nee, er staat niet dat de Zone Gods Zich een gemeente heeft uitverkoren, want de uitverkiezing is niet het werk van God de Zoon, maar het werk des Vaders. Hem wordt in het huishoudelijk werk van de Drieënige God, het werk der uitverkiezing, inzonderheid toegeschreven. Maar er staat, dat Christus □ die uitverkoren gemeente □ door Zijn Geest en door Zijn Woord in enigheid des waren geloofs van den beginne der wereld, tot aan het einde, vergadert, beschermt en bewaart.

De uitverkiezing is alzo het fundament, waarop Christus Zijn kerk bouwt, door de Heilige Geest. Die Heilige Geest is de Volmaker. Zoals Hij de schepping afgemaakt heeft, zo bouwt Hij ook de kerk af. De kerk wordt gebouwd op het fundament der verkiezing, door het bloed van Christus en wordt door de Heilige Geest afgemaakt. Hij past het werk van Christus toe, Hij roept, de van eeuwigheid verordineerden, in de tijd, opdat ze als levende stenen gebouwd zullen worden op het fundament Jezus Christus en Die gekruisigd. De kerk is één, zegt de belijdenis. Wat gelooft gij van de heilige, algemene, Christelijke Kerk?

Dat is dus de vertolking van hetgeen beleden wordt, in de Twaalf Artikelen van ons algemeen, ongetwijfeld, christelijk geloof. Ik geloof één heilige, algemene, Christelijke Kerk. Niet een heilige, maar één heilige kerk. Er is slechts één kerk, die heilig, christelijk en algemeen is, en dat is de kerk van Jezus Christus. Die kerk is ontzaglijk groot en wijd, en strekt zich uit van de hemel tot de aarde. Die kerk omvat de triomferende en de strijdende kerk, alsook diegenen, die nog tot die kerk zullen worden toegebracht. Het is één groot gezin; de triomferende kerk, die de strijd reeds te boven is en de strijdende kerk, die nog op de wereld is, waar ze voortdurend wordt aangevochten door de wereld, door de zonde en door de duivel. Zij heeft voortdurend te strijden met vijanden, die het altijd op de kerk gemunt hebben. Maar de kerk bestaat ook uit die leden, die nog geboren moeten worden, onder Joden en heidenen, die onder het zegel der verkiezing liggen en nog toegebracht moeten worden. We denken soms zo gering van de kerk. Wij beperken soms die ene heilige algemene Christelijke Kerk binnen de wanden van een bepaalde gemeente. Ik las, hoe dat voor enkele jaren geleden, vijf zendelingen onder de heidenen zijn gaan werken en daar vermoord zijn. En nu las ik, dat twee vrouwen van die vermoorde zendelingen hun arbeid hebben voortgezet en dat er acht mensen van die heidense stammen gedoopt zijn, onder wie er vier waren, die beleden, dat zij die zendelingen vermoord hadden. Laat ons de ene algemene Christelijke Kerk niet beperken binnen de

wanden van de gemeenten, waarin wij leven. Want het is een kerk die zich uitstrekt over alle tongen, geslachten, talen en natiën, in het verleden, heden en ook in de toekomst. Onder het Oude Testament was de openbaring van de kerk, hier op aarde, zeer sterk gebonden aan het volk der Joden. Hun waren de woorden des eeuwige levens toebetrouwd. Zij waren het, die inzonderheid, het Woord van God hadden. Die zalig werden uit de heidenen, werden tot hen toegebracht, □ tot hun nationale eenheid, □ die ze vormden hier in de wereld. Maar, nadat Christus het aan het kruis uitgeroepen heeft: Het is volbracht; is de middelmuur des afscheidsels verbroken. Nadat het volk der Joden hun Koning verworpen had, is de zaligheid ons geworden, □ de heidenen, □ die vervreemd leefden van God en Christus. Het is één kerk. Zij is ook heilig. Gods kinderen, die op aarde zijn, zijn nog met vele zonden bekleet. Toch zijn ze heilig, niet in zichzelf, niet in hun daden, maar in Christus ziet God in Zijn kerk geen zonden en geen overtreding. Zijn kerk is heilig in Hem. De kleinsten in de genade, de meest bekommerden, de aller kleinsten in de genade, die zich niet tot Gods kinderen durven rekenen en die toch de kentekenen dragen van "het inzijn in Christus", doordat ze de zonden haten en vlieden en een lust hebben tot alle gerechtigheid; ja, hongerig en dorstig zijn naar God, ze zijn volmaakt heilig voor God. Niets behoeft meer aan hun leven, aan hun heiligheid te worden toegebracht. Ze zijn heilig in Jezus Christus. Zo ziet God Zijn kerk!

Hij ziet Zijn kerk, in Christus, als een heilige kerk. Het is ook een Christelijke Kerk, omdat het Hoofd van de kerk, Jezus Christus is. Hij heeft het voor het zeggen. Het is niet de roomse kerk, maar het is de Christelijke Kerk, die recht heeft op de naam: één heilige, algemene, Christelijke Kerk. En deze Christelijke Kerk is ook algemeen, dat wil zeggen, die is katholiek, die is verspreid over de ganse wereld. Iemand die zegt: wij zijn de heilige katholieke kerk, buiten onze kerk is er geen zaligheid, die is in feite niet katholiek. Want katholiek wil zeggen algemeen. Het is jammer, dat we dat woord in onze geloofsbelijdenis hebben laten schieten en dat we in plaats van "katholiek" altijd lezen "algemeen". Het zou meer getrouw zijn, wanneer we lezen zouden: Ik geloof in één heilige, katholieke, christelijke Kerk. Op die naam heeft de kerk van Christus recht, krachtens haar algemeenheid in de wereld.

Dan zegt de onderwijzer verder: De Zoon van God vergadert die kerk uit het ganse menselijk geslacht. Het staat dus niemand vrij om zich al dan niet bij die kerk aan te sluiten, als ware het een vereniging. Nee, Christus vergadert die kerk. Die kerk wordt hier op aarde bijeengebracht door Zijn woord en door Zijn Geest. Door ambten, waardoor Christus zijn kerk regeert. Want de kerk wordt niet geregeerd door het volk, in de kerk heerst geen democratie. In de kerk regeert Christus en alleen Hij heeft het voor het zeggen. En Hij regeert door Zijn woord en de ambten, die Hij aan Zijn kerk gegeven heeft. Daarom handelen wij dan ook tegen het Woord van God, als we ons afscheiden van de kerk, die erkent dat Christus het Hoofd is en als we

thuisblijven vanwege de gebreken der kerk en vanwege de wereldgelijkvormigheid, die alle tijden door de kerk heeft bedreigd en aangetast. Zij doen tegen het woord, die zich onttrekken aan de kerk, waar Christus Zijn gemeente heeft willen bijeenvergaderen. Want God werkt in Zijn gemeente anders, dan dat Hij in onze woningen werkt. In Zijn huis, waarvan Hij gezegd heeft, dat Hij de poorten van Sion bemint boven de woningen van Jakob. Hier zal Hij met ons samenkomen en met ons spreken van boven het verzoendeksel af.

Hier wil Hij inzonderheid door Zijn profetisch ambt de woorden des eeuwigen levens u bekendmaken. Hier vergadert Hij zegt de catechismus hen, die Hij tot het eeuwige leven heeft uitverkoren, door Zijn Geest en Woord. Hij zendt Zijn Geest uit en zij worden geschapen. Die Geest verbindt zich ten nauwste aan de prediking van het woord, waarvan de apostel Paulus zegt: hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in Welken zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij in Hem geloven, van Welken zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen zonder die hun predikt? (Rom.10:14)

Aan de kerk is ook de dure roeping gegeven om zending te bedrijven. God vergadert die kerk, maar Hij gebruikt daar middelen toe. De Heere had dat ook anders kunnen doen, de Heere heeft Zijn ambtsdragers niet nodig. Hij had alle mensen kunnen laten doorleven naar de dwaasheid van hun hart en om de verdienste van Christus een deel van de mensen in Zijn zaligheid kunnen opnemen. Dat had God kunnen doen, ook zonder ons hier op de wereld te bekeren, wanneer dat Zijn wil geweest zou zijn. Hij had ook om Christus' wil, zo volmaakt is die offerande, het hele menselijke geslacht in de hemel kunnen opnemen. God had ook zonder de kerk, ook zonder ambten, zonder bediening van het woord en de sacramenten kunnen werken, maar God wil dat niet. God heeft Zich verbonden aan de kerk, verbonden met Zijn Geest aan het Woord en daarom zijn wij ook gebonden aan de middelen. Als we zalig willen worden, dan moeten we in de eerste plaats de middelen waarnemen, die God ons tot zaligheid gegeven heeft. Christus vergadert Zijn kerk. 't Is geen mensenwerk, maar Hij doet het wel door mensen, door ambten, door de bediening van Zijn woord. Hij paart Zijn Geest aan de bediening van dat woord. Nu, dat heeft Hij vanaf het begin der wereld gedaan en dat zal Hij doen tot het einde toe.

Hij beschermt ook die kerk tegen al de aanvallen van buiten af en die zijn er al wat geweest vanaf het begin van Gods kerk. Reeds in het begin is de strijd al geopenbaard, tussen de levenden en de doden, toen Abel werd doodgeslagen door zijn broeder. Waar de kerk ten onder scheen te gaan, daar verwekte God een ander zaad uit Adam om de kerk voort te planten, namelijk Seth. Het is teveel om op te noemen, de aanslagen die van oude tijden af geweest zijn op de levende kerk. Denk aan de strijd, die er gevoerd is tussen het zaad van Ezau, Edom dus, en het zaad van Jakob. Die lijn van de strijd, ziet u doorlopen door de woestijn, in de ballingschap, tot in het beloofde land. Altijd maar weer de strijd van het vrouwenzaad tegen het slangenzaad. Die

strijd, die zo hevig was, dat het scheen of de vijand zou overwinnen. Als in Bethlehem alle kinderen van twee jaar en daaronder gedood werden door een man uit het geslacht van Edom, dan scheen het of de kerk voorgoed verwoest zou worden. Maar God beschermt en bewaart en onderhoudt Zijn kerk tegen het woeden van de satan. Dat doet Hij en dat zal Hij blijven doen, hoe donker het in de toekomst ook worden moge voor de kerk. Hoe ook de kerk innerlijk verdeeld en verscheurd zal worden, want in de laatste tijden zullen de mensen kittelachtig zijn van gehoor, dat ze zichzelf leraars zullen vergaderen. De liefde van velen zal verkillen. Dan zal de Heere zeggen: Zal er nog geloof zijn, zoals die weduwe had, die bij de onrechtvaardige rechter aanhield? Toch heeft Hij beloofd, dat niet de liefde van allen verkillen zal. Er zullen er toch blijven, die in enigheid des geloofs aan hun Hoofd Jezus Christus verbonden, ook het goede voor elkander zullen zoeken. Welnu, de kerk zoals we die hier op aarde zien, noemt men de zichtbare kerk. Het is waar, alle leden van de zichtbare kerk zijn nog geen leden van de onzichtbare kerk. De onzichtbare kerk is een organisme, waarvan het leven wordt gewerkt door de Geest in de harten van Zijn kinderen. Want de kerk is de gemeenschap van ware Christgelovigen, die hun zaligheid van Jezus Christus verwachten en gewassen en gereinigd zijn door Zijn bloed en geheiligd zijn door de Heilige Geest.

In het lichaam van Christus is geen plaats voor dode ranken. Toch zullen er in de zichtbare kerk zolang zij hier op aarde is, vijf wijze en vijf dwaze maagden zijn, goede en kwade vruchten zijn, onkruid en tarwe, koren en kaf zijn. Dat is de wil van God. Iedereen, die hier op aarde een kerk wil stichten van alleen ware gelovigen, zal falen in zijn voornemen. Ge weet de geschiedenis van Jean de Labadie. Al zijn pogingen waren bij voorbaat tot mislukken gedoemd. Jezus heeft Zelf een Judas in Zijn kerk geduld, totdat hij voor zijn sterven openbaar kwam. Wij zijn geen oordelers der harten van degenen, die zich aanmelden om tot de kerk van Jezus Christus te mogen worden toegelaten. Dat oordeel heeft God in Zijn eigen hand gehouden. Hij zal Zelf komen om de aanzittende gasten te overzien en zal de gast, die het waagt zonder bruiloftskleed binnen te komen, uitwerpen. De gemeente is als gemeente het lichaam van Christus en als zodanig wordt de kerk ook christelijk en heilig genoemd.

Als onze kinderen gedoopt worden, belijden wij dat zij in Christus geheiligd zijn. Wij zijn als gemeente, hoewel er ook hypocrieten onder zijn, een heilige gemeente van onze Heere Jezus Christus. De apostel Paulus heeft niet geschroomd om de gemeente aan te spreken als de geheiligde gemeente, als broeders en zusters in de Heere Jezus Christus. Wel wetend, dat er in die gemeente waren, die straks zouden worden weggeworpen in het vuur. Doch dat neemt niet weg, dat de kerk van God, zoals zij zich presenteert aan de wereld en zoals zij openbaar komt in haar belijdenis, een heilige gemeenschap is van christgelovigen. God acht alzo Zijn kerk! De catechismus zou de catechismus niet zijn als ze aan het eind van het antwoord niet zei: En dat ik

daarvan een levend lidmaat ben, en eeuwig zal blijven. Weer altijd dat persoonlijke, waar het op aankomt voor een ieder van ons. Want de kerk heeft de Geest van Christus ontvangen. Als ik, als lidmaat van de kerk de Geest van Christus mis, dan ben ik een dode rank; al mag ik nu met de kerk meeleven, straks zal ik toch van de kerk worden afgescheiden. Het komt er dus voor ons op aan, of ik een levend lidmaat ben. Dan zal ik het ook eeuwig blijven. We mogen dus niet zeggen: de uitverkorenen zijn degenen, van wie ik geloof, dat ze in Christus geloven, dat is dus de onzichtbare kerk. En die en die bij elkaar, dat is de zichtbare kerk, dat is een vergadering van onbekeerden. En de bekeerden alleen vormen de kerk van Jezus Christus.

Nee, vader Brakel heeft gezegd: zoals je de ziel niet van het lichaam kunt scheiden, zomin kan men de zichtbare van de onzichtbare kerk scheiden. Men mag niet zeggen, dit is nu een dode romp en dat is nu de levende kerk. Dat is niet te scheiden hier op aarde. Dat zal God eenmaal doen, wanneer Hij komt met de wan in Zijn hand. Hoe kunnen we weten of we een levend lidmaat zijn? Wel, artikel 29 van onze geloofsbelijdenis noemt niet alleen de kenmerken van de ware kerk, maar noemt ook de kenmerken van elk lid der ware kerk. De zuivere bediening van het woord en de sacramenten, en de handhaving van de kerkelijke tucht, maar ook de persoonlijke kenmerken waaraan we deel moeten hebben, willen we levende ranken zijn van de kerk van Jezus Christus, en die kan men kennen uit het geloof! Zij, die Christus deelachtig zijn, vlieden de zonden en jagen de gerechtigheid na en hebben God en hun naasten lief. Zij kruisigen het vlees met hun begeerlijkheden. Daar moeten we ons hart naast leggen en ons eraan toetsen of we een levend lidmaat zijn, of we het geloof hebben. Nu, zegt u, dat is nogal hoog gegrepen, dat durf ik zomaar niet te zeggen. Het geloof richt zich op het Woord van God en op Christus in het woord geopenbaard. Het geloof heeft onderscheiden openbaringsvormen. Hier wordt niet in de eerste plaats bedoeld, dat alleen diegenen levende lidmaten zijn, die een volkomen geloof hebben, die het voor waar mogen houden, dat ze levende leden van de kerk van Christus zijn. Maar een openbaringszijde van het geloof, dat is ook: vrees voor God, kinderlijke vrees voor de oordelen en de straf, een beven voor God over de zonden, die we tegen Hem bedreven hebben, een voor waar houden, dat ik onder de vloek van de wet lig en dat ik in het rijk Gods niet komen kan, tenzij ik van nieuws geboren word. Dat is één openbaringszijde van het geloof. Zeker, het geloof heeft nog meer kanten, bijvoorbeeld de werkzaamheden, die daaruit voortkomen, zoals we dat zien bij die moordenaar aan het kruis, die niet alleen erkende: ik ben des doods waardig, maar ook zei: Heere, gedenk mijner, als Gij in uw Koninkrijk zult gekomen zijn (Lucas 23:42). Dat is de andere openbaringszijde van het geloof, enerzijds een erkennen van de schuld en de straf, maar anderzijds ook een toevlucht nemen en een zoeken en een jagen naar de gerechtigheid Gods door het geloof.

En dan, vergeet het niet: God en de naaste lief te hebben. O, dat is een van de eerste vruchten waaraan men weten kan of men een levend lid is van de kerk

van Christus. Of men kan en mag zeggen, dat men God liefheeft. O, toets daar uw hart nu eens aan. Ik vraag niet, of ge dat tegen mij durft te vertellen of tegen uw ouders, maar ik vraag of ge dat tegen God durft zeggen. Kinderen, jongens, meisjes, durft ge in de eenzaamheid, wanneer ge wenend over uw zonden tot God roept, zeggen: Heere, ik heb U toch hartelijk lief en al zou ik U moeten missen, al zou ik dan niet bekeerd worden, dan zal ik toch zeggen, dat ik U hartelijk lief heb, want ik zie U als een beminnelijk Vorst en heerlijke Koning en een dienenswaardig God. Gij hebt recht op mijn leven. Ik zou U zo graag willen dienen, ik zou zo graag voor U willen leven, vrij, en los van de zonde.

Dat zijn de kenmerken van de levende leden. Zij hebben God lief en krijgen ook hun naaste lief, als openbaring van het nieuwe leven. Wat gaan we opzien tot Gods kinderen, zij hebben een plaats in ons huis en in ons hart. Niet alleen de rijken, die wat weg te geven hebben, maar ook de mensen daar in dat steegje, die eenzame, die het arm heeft naar de wereld. Dan beminnen we ze allemaal, omdat het beeld van God erin uitstraalt. Dan hebben we ook geen voorkeur, dan zeggen we niet: met die wil ik wel omgaan en gemeenschap hebben, maar met die niet. Nee, dan hebben we ze allen lief, in wie de genade van Jezus Christus zich openbaart; hen die in hun leven openbaren God lief te hebben boven alles. Dat zijn de kenmerken waaraan gij het weten kunt.

Het vlees kruisigen, zegt artikel 29, met zijn werken. Dat zijn geen mensen die zeggen: ik ben zo ongelukkig, zo arm en zo goddeloos en een mens kan nu eenmaal niets aannemen, tenzij het hem uit de hemel gegeven wordt. Nee, dat is geen kenmerk van een levend lid van Christus, maar die levende leden kruisigen het vlees, al kunnen ze er nooit de hemel mee verdienen en zich de gunst van God waardig maken. Al zouden ze nooit van God horen, dat ze tot die levende kerk behoren, dan nog hebben ze een lust om het vlees te kruisigen, omdat ze de zonden zijn gaan haten en God hebben lief gekregen.

Die een levend lid van de kerk is, die zal het ook eeuwig blijven. U begrijpt wel, dat hier niet het lidmaatschap van de zichtbare kerk vereenzelvigd wordt met het lidmaatschap van de kerk die straks eeuwig triomferen zal. Er zijn wel kerkgenootschappen die dat menen. Als je zo eens op de begraafplaats staat, dan lijkt het wel of een lidmaatschap van een bepaalde kerk het lidmaatschap van de kerk van Christus is. Nooit is er iemand die begraven wordt, aan wie getwijfeld wordt, of hij of zij nu getuigenis in het leven gegeven heeft of niet. Men zegt maar te geloven, dat die broeder of zuster boven is. Maar weet dan, dat er kaf en koren is, dat er onder de twaalf discipelen nog een Judas was. Dat het tot het einde zo zal zijn. Een ieder beproeve zichzelf, of hij een levend lidmaat is van de kerk en wanneer hij dat is op aarde, dan zal hij het ook eeuwig blijven.

Wat verstaat gij door de gemeenschap der heiligen? Dit is geen nieuw onderwerp dat de onderwijzer hier aanroert, maar het hoort bij het vorige. Die algemene Christelijke Kerk kan niet leven en ademen zonder gemeenschapsoefening. En als men dan zo vraagt: Wat verstaat gij door de

gemeenschap der heiligen, dan weet iedereen wel wat te zeggen. Dan kan iedereen wel wat vertellen. Dan zal men eens een boekje opendoen over die en die, die tot de kerk behoort. U moet ze eens... En zo zouden we dagen kunnen spreken. En toch zijn we dan verkeerd bezig. Want dan zegt de onderwijzer: Eerstelijk, dat de gelovigen, allen en een iegelijk, als lidmaten aan de Heere Christus en al Zijn schatten en gaven gemeenschap hebben. Hier gaat het in de eerste plaats om de gemeenschap van de gelovigen met hun Hoofd Jezus Christus in de hemel. Dan gaat hij dus eerst wijzen op de gemeenschap met het Hoofd in de hemel. Wat is het jammer, dat die gemeenschap zo weinig beoefend wordt. Want, wanneer we de gemeenschap in het horizontale zien hier op de aarde, in de breedte, dan ontbreekt er nogal wat aan. Hoe komt dat nu, dat het zo slecht in de kerk gesteld is, dat er bijna geen twee meer kunnen samengaan? Omdat er zo weinig gemeenschap is met Christus ons Hoofd in de hemel!

Eerstelijk, zegt de onderwijzer: bestaat de gemeenschap der heiligen, daarin dat we gemeenschap hebben met het Hoofd in de hemel en vervolgens met Zijn schatten en gaven. Eerst met de Persoon, want de liefde vraagt niet: Wat hebt u zoal voor mij? Maar de liefde vraagt: Wie bent u? De liefde heeft lief om de Persoon en niet om de gaven. Zo zou het altijd moeten zijn: gemeenschap met Christus, met het Hoofd in de hemel. En die gemeenschap is alleen door het geloof. Wanneer we hier op aarde op Hem mogen zien, Die aan de rechterhand des Vaders is, dan zeggen we met Paulus: Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende (Fil.3:10). Als dat in orde is, dan komt het hier op aarde ook wel in orde. Als die gemeenschap met Christus in orde is, als die liefde met God gesmaakt wordt en die hartelijke verfoeiing over de zonde in de ziel gevoeld wordt, dan kan het niet anders, of we gaan "samen op" naar Gods huis.

Dan leven we op deze aarde als broeders en zusters. Dan kan het niet anders, of dan zal de liefdegeur van de olie die van het hoofd van die grote Aäron druipt, ook ons tot liefde nopen. Diezelfde Geest Die in Christus is, zal aan Zijn kerk en aan ieder lid persoonlijk worden geschonken. En dan zullen we niet alleen aan Christus, maar ook aan al Zijn schatten en gaven gemeenschap hebben.

Wat is de catechismus toch rijk. De onderwijzer zegt: allen en een iegelijk. Dat zijn dus ook de zwakken en de lammetjes van de kudde. Het is gemeenschappelijk goed, maar ook voor een ieder persoonlijk. Als je bijvoorbeeld een moeder met tien kinderen hebt, dan is het niet zo, dat ieder kind een tiende van die moeder krijgt. Nee, ze is volledig moeder voor ieder kind persoonlijk. Zo hebben we ook allen gemeenschap aan de Heere Christus. De kleinen en de groten.

We hebben aan al Zijn schatten deel. In de eerste plaats aan de schatten die Hij voor Zijn kerk verwierf: rechtvaardigmaking, heiligmaking en heerlijkmaking. Aan die schatten heeft ieder van Gods kinderen

gemeenschap. Dat ligt niet in de sterkte of zwakheid van ons geloof, maar in het toedelen van Christus, want in de wedergeboorte krijgen wij Christus met al wat Hij heeft. Hemel en aarde worden dan van ons. Maar omdat ons geloof zwak is, kunnen we het aanstonds niet aanvaarden. Nu gaat de onderwijzer ons daarvan verzekering geven in deze zondagsafdeling. Hij zegt: Gij allen, die een levend lidmaat zijt van Jezus Christus, hebt gemeenschap aan Zijn schatten. Elk lid van de kerk krijgt van Christus gaven. De een meer, de ander minder. Ieder krijgt talenten, een, twee, vijf of meer. Er is geen lid van de gemeente, of hij krijgt van Christus gaven. Allen en een iegelijk. En met die gaven van Christus moet elk zich schuldig weten, deze ten nutte en ter zaligheid van de andere lidmaten aan te wenden. Wanneer we die schatten hebben, dan hebben we ook een taak in het midden der gemeente, om die schatten en gaven ten nutte en ter zaligheid van andere lidmaten gewillig en met vreugde aan te wenden.

Denk er om, vele mensen willen het omdraaien. De communist zegt: Al het uwe is het mijne. Maar Jezus zegt: Al het Mijne is het uwe. Hier leert de onderwijzer niet, dat we tegen onze medekerkgenoten moeten zeggen: jullie hebben zoveel, geef mij er eens wat van. Nee, net andersom, er staat dat elk zich schuldig moet weten, *zijn* gaven ten nutte en ter zaligheid van andere lidmaten, gewillig en met vreugde aan te wenden. Elk lid van de kerk van Christus is verplicht aan het Hoofd Jezus Christus, als een rentmeester, zijn gaven ten nutte en ter zaligheid van andere lidmaten vrijwillig en met vreugde aan te wenden.

Ja, dat kan ook niet anders, dan gaat Mozes de schatten van Egypte verlaten en hetgeen hij in Christus gevonden heeft ten nutte en ter zaligheid van zijn volk aanwenden. Dan gaan ze zich begeven te midden van degenen, die God van harte vrezen. Dat zijn de kenmerken die openbaar komen en Christus wil, dat we die gaven zullen aanwenden, op de plaats waar God ons gesteld heeft. Hier op deze aarde kan het niet anders, of dan zal de kerk de priesterlijke taak, die ze van Christus heeft, gaarne vervullen. Dan zal de kerk met hetgeen God haar gegeven heeft, tot een licht op een berg zijn, een licht, om daar te schijnen, waar God haar gesteld heeft.

Dan vraagt de onderwijzer in vraag 56: Wat gelooft gij van de vergeving der zonden? Daar willen we kort bij stilstaan, nadat we gezongen hebben uit Psalm 87 vers 1 en 2.

Wat gelooft gij van de vergeving der zonden? Wel, dat God, om de genoegdoening van Christus al mijn zonden, ook mijn zondige aard, waarmee ik mijn leven lang te strijden heb, nimmermeer wil gedenken, maar mij uit genade de gerechtigheid van Christus schenken, opdat ik nimmermeer in het gericht Gods kome.

Vergeving der zonden, dat is het hoogste goed, dat de kerk ontvangt. God vergeeft ook mijn zondige aard, waartegen ik mijn ganse leven te strijden heb. Dan zeggen we niet: nou ja, ik ben nu eenmaal zo, dat is nu eenmaal mijn

aard. Nee, dan verergert die aard juist onze zonden. Dat we zo'n verdorven aard hebben, dat kunt ge niet als een verontschuldiging aanvoeren bij God en mensen. Het verzwaart de zonde en de straf, want we zijn rein uit de hand van God voortgekomen. Als het er nu om gaat, wat ik geloof van de vergeving der zonden, dan zeg ik: Ik geloof niet alleen, dat God vergeven wil al wat ik misdreef of nagelaten heb, maar ook dat God mijn "zondige aard" vergeven wil. Dat God dat doen zal ten einde toe, omdat ik tegen die zondige aard tot het laatste toe strijden moet. Ik weet, tot het laatste toe te zullen zondigen, maar God zal mijn zonden tot mijn laatste ademsnik vergeven. Dat sluit ook in, dat er op aarde geen "klaar gekomen" mensen zijn.

Ik hoor wel eens mensen, die hebben dit of dat stuk beleefd, de een heeft kerst beleefd, een ander pasen en weer een ander heeft pinksteren beleefd. Maar dat kan niet! We kunnen er alleen de vruchten van ervaren, van de gerechtigheid en de genoegdoening van Jezus Christus. Dan zijn er mensen, die zeggen dat ze gerechtvaardigd zijn en geheiligd. Wel dat zijn *alle* wedergeborenen. Dat zegt de catechismus. Het onderscheid zit niet in hetgeen ge van God geschonken kreeg, maar in de zwakte of sterkte van uw geloof! Dat blijkt ook wel. Als iemand zegt gerechtvaardigd te zijn voor God, zou die dan geen zonden meer doen en geen zondige aard meer hebben? De catechismus zegt: dat ik daar heel mijn leven mee te strijden heb. En als telkens die zondige aard weer in me opbruist en hetgeen ik niet wil, toch door mij gedaan wordt, dan heb ik telkens de verzoening van die zonden nodig in het bloed van Jezus Christus.

Dan kan bij de laatste snik van Gods kind gezegd worden: zie deze is gerechtvaardigd en geheiligd en hij zal nooit meer zondigen, omdat de verdorven aard met hem in het graf gegaan is, omdat het leven, dat God er in gelegd heeft, opgegaan is tot de troon van God.

Is dat de breuk van de kerk niet, dat er mensen zijn, die menen aan het eind gekomen te zijn? Zulke mensen worden een gesel voor zoekenden en bekommerden, die de geloofsvrijmoedigheid niet hebben en de oefeningen des geloofs; dat rusten en betrouwen op de Heere niet kennen. Mijn hele leven lang heb ik te strijden, maar zo dikwijls het geloof in mijn gemoed gegeven wordt, zo dikwijls geloof ik, dat God om de genoegdoening van Christus, al mijn zonden nimmermeer wil gedenken. Zo groot is die goddelijke vergeving! Wij kunnen ook wel iemand iets vergeven, maar vergeten, dat valt niet mee. Als we over tien jaar nog iets krijgen met die persoon dan zeggen we: Zie je, daar heb je het weer. Vergeten, dat kunnen wij maar niet.

God wel, God zegt: Ik zal het vergeven, en Ik zal het ook vergeten, Ik wil er niet meer aan gedenken. Jesaja getuigt er van: Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg, om Mijnent wil, en Ik gedenk uwer zonden niet.(Jes.43:25) Hizkia getuigt ervan: Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen. De Heere zegt tegen Zijn volk: Ik wil u aanzien in de gerechtigheid van Mijn lieve Zoon, alsof u geen zonde had of gedaan had. Als

daar iets van ervaren wordt, door het dierbaar geloof in ons hart, dan staan we net zo rein voor God als Jezus Christus. Dan hebben we geen vlek, dan bedekt Hij met Zijn gerechtigheid al onze ongerechtigheid. Dan bedekt Hij met het kleed van Zijn heiligheid al mijn vlekken. Dan neemt Hij mijn zondige aard voor Zijn rekening. Hij zegt: Ik, Vader, ben nooit weerspanning, Ik heb nooit een zondige aard gehad. Wat uit Mijn hart voortkwam, was de liefde tot U. En nu zult Gij hen Mijn kerk in Mij aanzien, in Mij, hun zondige aard vergeven. Om de genoegdoening van Jezus Christus, dus niet om hun schuldbelijdenis.

Het gaat niet zònder schuldbelijdenis, maar we raken niet van onze zonden verlost door ze te belijden, maar alleen door de genoegdoening van Jezus Christus. Ook de bekommerde kerk heeft deel aan Zijn gerechtigheid, omdat het niet gaat om de mate van uw geloof en uw ervaring en uw schuldbelijdenis, maar omdat het gaat om de genoegdoening van Jezus Christus. God vergeeft u de zonden niet, omdat ge zo diep vernederd zijt, maar om de genoegdoening van Christus. En omdat Hij dát doet, gaat de Heilige Geest plaats maken in uw hart, door uzelf van uw eigengerechtigheid af te stoten, opdat ge nederzinken zoudt op de borggerechtigheid van Jezus Christus en Dien gekruist.

Dan zal de kennismaking van uw ellende steeds dieper worden. Dat stuk der ellende, daar komen we nooit in uitgeleerd. Denk toch niet, dat het drie achtereenvolgende stukken zijn. Het stuk der ellende gaat voort, zo lang we leven en de kennis der verlossing wordt verdiept zo lang we leven en ook die innige dankbaarheid wordt verdiept, totdat we straks God volmaakt mogen danken.

Dan zegt de onderwijzer: mij uit genade de gerechtigheid van Christus schenken, opdat ik nimmermeer in het gericht Gods kome. Niet alleen dat Hij de zonden vergeeft, maar ook dat ik nimmermeer in het gericht Gods kome. Christus is in het gericht Gods geweest; ik ontvang slechts de vrucht van hetgeen Hij verworven heeft. O, let er toch op, gij struikelende zielen, die altijd maar zoekt naar bepaalde weldaden. Als ik dàt nu eens had, als ik dáár eens kon komen. Nee, ziet op Hem! Hij heeft in het gericht Gods gestaan. Hij heeft betaald en genoeggedaan. Als ge Hem ziet, dan zult ge wegzinken aan Zijn voeten, dan zult ge bekennen, dat ge de grootste van de zondaren zijt. Dan zult ge uitroepen: Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens. Ge zult zeggen: ik ben het onwaardig, dat Gij onder mijn dak zoudt inkomen. Ik ben niet waard de schoenriem van Uw voeten te ontbinden. Dan zult ge die waarachtige evangelische verbrijzeling opmerken. Dan zult ge ook die zoetheid van de kruisgerechtigheid in uw leven ervaren. *En ik nimmermeer in het gericht Gods komen*, hier op de aarde niet en straks in de hemel niet. Hoe pijnlijk de ontdekking des Geestes ook moge zijn en hoe hartelijk ik het ook verliezen mag op aarde onder het recht van God, hoe innig ik met die moordenaar uit mag roepen: Wij toch ontvangen straf, waardig hetgeen we gedaan hebben; maar in het gericht Gods zal ik niet komen. *Daar is Christus*

geweest.

Hoe groot is dan het voorrecht bij die levende kerk van Jezus Christus te mogen behoren; om die gaven en schatten van Hem te hebben ontvangen en die talenten te mogen besteden in Zijn dienst. Dan gaat het niet, om je arm te geven aan de medebroeders en zusters. Mattheüs 25 is daar een bewijs van. Wanneer de bokken staan aan de linker zijde en de schapen aan de rechter zijde, dan zal Hij heel eenvoudige dingen opnoemen en zeggen tegen hen, die aan Zijn rechter zijde staan: Ik was hongerig en gij hebt Mij te eten gegeven. Een hongerig mens, met een paar boterhammen heb je hem verzadigd. Ik was dorstig en gij hebt Mij te drinken gegeven. Met een glas water heb je iemands dorst eens geleest. Ik was in de gevangenis en gij hebt Mij bezocht. Dat is maar één uurtje van je tijd. Ik was krank en ge zijt tot Mij gekomen; een bezoekje van tien minuten. Het doet een kind van God soms zo goed. Het zijn maar dingen, waar je je leven niet voor hoeft over te geven. Het zijn allemaal van die heel eenvoudige dingen. Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed. Je had er misschien wel twee en nu heb je Mij er een gegeven. Dan zullen ze zeggen: Heere, waar hebben wij dat gedaan? Nee, ze hebben het niet in een boek geschreven. Ze zeggen, Heere waar dan? Ik kan me niet indenken, dat ik ooit iets aan Uw gemeente gedaan heb. Dan zal Hij zeggen: dat heb je nu aan de minste van Mij gedaan. Ik reken, alsof je dat aan Mij gedaan hebt. Ook de anderen, die aan Zijn linker zijde staan, zullen vragen: Heere, waar hebben wij U hongerig gezien of dorstig, waar naakt of in de gevangenis en waar krank? Dan zal Hij tot hen zeggen: ge hebt het aan de minste van de Mijne niet gedaan, ge hebt het ook aan Mij niet gedaan, dat eenvoudige kleed, die beker water, die paar boterhammen, die christelijke handreiking. U hebt het niet gedaan uit de liefde van uw hart, uit bewogenheid van uw gemoed en daarom: gaat weg van Mij, gij werkers der ongerechtigheid. Deze zullen gaan in de eeuwige pijn en de rechtvaardige in het eeuwige leven. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.